

Sygn. akt I C 2606/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marzena Studzińska

Protokolant: Izabela Tarnawa

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko Z. Ś. (1)

o zapłatę 1800 złotych

I. zasądza od pozwanego Z. Ś. (1) na rzecz powódki M. P. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset 00/100 złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 3% w skali roku od dnia 1 marca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 90 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2606/14

UZASADNIENIE

Powódka M. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego Z. Ś. (1) kwoty 1800 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości 3% w skali roku od dnia 16 marca 2010 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, iż w 2010 roku jej siostrzenica G. Ś. (1) wraz z pozwanym zwrócili się do niej o pożyczkę na dokończenie remontu. Wskazała, iż wyraziła zgodę na pożyczanie im kwoty 7000 złotych. Powódka podała również, iż w dniu 17 listopada 2010 roku pozwany i G. Ś. (1) otrzymali od niej 5000 zł (pieniądze te odebrali w Banku (...) w P.), a następnie w dniu 10 marca 2011 roku 2000 zł. Powódka podniosła, że sporządziła z G. Ś. (1) pisemną umowę pożyczki. Wskazała również, iż pozwany i G. Ś. (1) rozpoczęli spłatę zadłużenia, dzieląc dług na dwie części po 50 % oraz, że pozwany w okresie od sierpnia 2012 roku do lutego 2013 roku spłacił 1700 zł i odmówił dalszej spłaty. Powódka podniosła, że w dniu 6 lutego 2014 roku pisemnie wezwała pozwanego do uregulowania długu, jednakże wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Powódka podała, że domaga się od pozwanego zwrotu pozostałego długu (z połowy zaciągniętej pożyczki) w kwocie 1800 złotych wraz z odsetkami zastrzeżonymi w umowie, tj. 3 % w skali roku od dnia podpisania umowy.

Nakazem zapłaty z dnia 5 września 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 1960/14 Sąd Rejonowy w Kłodzku nakazał pozwanemu, aby zapłacił powódce kwotę 1800 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 3 % w skali roku od dnia 16 marca 2010 roku oraz kwotę 22,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy nakaz zapłaty pozwany zaskarżył w całości. W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznał, że w okresie od 17 listopada 2010 roku

do marca 2011 roku wraz z żoną G. Ś. (1) pożyczili od pozwanej kwotę 7000 zł z przeznaczeniem na remont mieszkania. Pozwany zarzucił, że spłacił całą pożyczkę zaciągniętą u powódki oraz, że umowa pożyczki została sporządzona przez powódkę i G. Ś. (1) dopiero przed wniesieniem pozwu, na jego potrzeby. Pozwany podał również, iż nie posiada żadnego pokwitowania na zwrócone powódce pieniądze.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. P. udzieliła G. Ś. (1) i pozwanemu Z. Ś. (2) pożyczki w łącznej kwocie 7000 złotych, w tym w dniu 17 listopada 2010 roku pozwany i G. Ś. (1) otrzymali 5000 zł, a następnie w dniu 10 marca 2011 roku 2000 zł. Strony ustaliły, że jest to pożyczka na dokończenie rozpoczętego przez małżonków Ś. remontu mieszkania.

/bezsporne/

Pozwany i G. Ś. (1) uzgodnili, że każde z nich spłaci powódce po 50 % pożyczki, tj. po 3500 zł.

/bezsporne/

Pozwany w okresie od sierpnia 2012 roku do lutego 2013 roku zapłacił powódce 1700 zł tytułem spłaty zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki zawartej pomiędzy stronami procesu i G. Ś. (1).

/dowód : zeznania świadka G. Ś. (1), k. 31v-32; zeznania świadka R. P., k. 32,32v/

Na żądanie powódki G. Ś. (1) podpisała pisemną umowę pożyczki, datowaną na dzień 16 marca 2011 roku, w której potwierdziła fakt przyjęcia pożyczki od powódki w kwocie 7000 zł oprocentowanej w wysokości 3 % rocznie od dnia udzielenia pożyczki, czego strony wcześniej nie konsultowały.

/ dowód: umowa pożyczki, k. 3; zeznania świadka G. Ś. (1), k. 31v-32; zeznania świadka R. P., k. 32,32v/

Pismem z dnia 5 lutego 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zwrotu niespłaconej części pożyczki w terminie do 28 lutego 2014 roku.

/dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 lutego 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania tego pisma o pozwanego, k. 4/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Poza sporem było, to że powódka M. P. udzieliła G. Ś. (1) i pozwanemu Z. Ś. (1) pożyczki w łącznej kwocie 7000 zł oraz to, że pozwany i G. Ś. (1) uzgodnili, że każde z nich spłaci powódce po 50 % tej pożyczki, tj. po 3500 zł. Nie ulega także wątpliwości, że na żądanie powódki G. Ś. (1) podpisała pisemną umowę pożyczki, datowaną na dzień 16 marca 2011 roku.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, jednoznacznie potwierdził, iż pozwany w okresie od sierpnia 2012 roku do lutego 2013 roku zapłacił powódce jedynie kwotę 1700 zł tytułem części spłaty zobowiązania wynikającego z powyżej opisanej umowy pożyczki. Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez powódkę dowodów, potwierdzających zawarcie umowy pożyczki pomiędzy nią a pozwanym i G. Ś. (1). Twierdzenia powódki znajdują także potwierdzenie w zeznaniach świadków G. Ś. (1) i R. P., najbliższych członków rodziny uczestniczących w rozmowach oraz potwierdzającym częściową spłatę pożyczki przez pozwanego (w tym kwoty poszczególnych rat i formę spłaty).

Mając na względzie, że powódka wykazała prawidłowość i podstawy dochodzonego roszczenia (art. 6 kc), a pozwany nie wykazał spłat ponad uwzględnione przez powódkę, Sąd uwzględnił powództwo w całości modyfikując jedynie treść

umowy w zakresie zastrzeżonych odsetek albowiem w toku procesu ustalono, że odsetki te nie były wcześniej objęte porozumieniem stron umowy oraz, że zostały wpisane do umowy pożyczki bez uzgodnienia z pozwanym.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. C. albowiem świadek ten nie posiadał informacji na temat wysokości zobowiązania (czy też zobowiązań) pozwanego wobec powódki oraz wysokości rat pożyczki spłacanych przez pozwanego, a także nie widział czy pozwany przekazywał powódce pieniądze. Dodać przy tym należy, iż świadek ten zeznał, że pozwany poinformował go, że „ma długi pooddawane, pospłacane” (00:06:28), po czym sprecyzował, że długi te dotyczą powódki – „ciotki ze strony byłej żony pozwanego” (00:07:03), a następnie wskazał, że pozwany mówił mu, że „dług ma spłacony” (00:07:39).

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z treści art. 354 § 1 k.c. wynika natomiast, że dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Artykuł 481 § 1 k.c. stanowi zaś, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne, także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na zmianę tego terminu (vide: orzec. Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNCP 1995, nr 1, poz. 21).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, że pozwany i G. Ś. (1)pożyczyli od powódki 7000 zł bez zastrzeżenia terminu zwrotu, czy też oprocentowania. Przy czym pożyczka ta została wypowiedziana przez powódkę pismem z dnia 5 lutego 2014 roku, w którym wyznaczyła ona pozwanemu termin do zwrotu niespłaconej części zobowiązania do dnia 28 lutego 2014 roku oraz wskazała oprocentowanie - 3% w skali roku.

Wobec tego Sąd zasądził od pozwanego żądana kwotę 1800 zł z odsetkami umownymi w wysokości 3 % za opóźnienie od 1 marca 2014 roku albowiem pozwany został wezwany do spłaty części pożyczki do dnia 28 lutego 2014 roku, a w pozostałym zakresie powództwo o zasądzenie dalszych odsetek podlegało oddaleniu – w oparciu o przepis art. 455 kc w zw. z art. 481 kc.

Orzeczenie o kosztach, jak w pkt III wyroku, oparto na podstawie art. 98 k.p.c.